

ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΑΝΔΗΜΙΑ:

ΑΓΩΝΕΣ ΤΑΞΙΚΟΙ, ΟΧΙ ΠΙΣΤΟΠΟΙΗΤΙΚΑ, ΑΠΟΛΥΣΕΙΣ, ΔΙΑΧΩΡΙΣΜΟΙ

«Αν είσαι ανεμβολίαστος και έρθεις σε επαφή με κρούσμα είσαι υποχρεωμένος να μπεις σε 14 ημέρες καραντίνα και πρέπει να σε πληρώνει η επιχείρηση. Άρα μία επιχείρηση βασίμως μπορεί να υποστηρίξει ότι παθαίνει ζημία από το γεγονός ότι εσύ δεν έχεις εμβολιαστεί γιατί αναγκάζεται και να χάσει τον υπάλληλο της για 14 ημέρες και να τον πληρώνει κι από πάνω. Άρα λοιπόν ναι, είναι πρόβλημα για μία επιχείρηση να έχει ανεμβολίαστους εργαζόμενους. Και αυτό πρέπει κάθε εργαζόμενος να το λάβει σοβαρά υπόψη του»

Άδωνις Γεωργιάδης, Υπουργός Ανάπτυξης & Επενδύσεων

Η κλωτσοπατινάδα που φάγαμε ως εργατική τάξη την προηγούμενη δεκαετία είναι σε γενικές γραμμές γνωστή· το ίδιο και η ανακατωσούρα που προκαλέσαμε στον λουστραρισμένο κόσμο της θεαματικής κυριαρχίας με τους αγώνες μας — τουλάχιστον στο πρώτο μισό αυτής της περιόδου. Τα δύο τελευταία χρόνια, το οπλοστάσιο του καπιταλιστικού κράτους αναβαθμίστηκε με μία σειρά από τεχνικές διακυβέρνησης, περνώντας σταδιακά από το αφήγημα της «κρίσης χρέους» σε αυτό της «πανδημικής κρίσης». Ως γνωστόν, όπως υπάρχει όντως χρέος, έλλειμμα κ.λπ., έτσι υπάρχει σήμερα και μία πανδημία. Αντίστοιχα, και τώρα και τότε και πάντα, πρώτο μέλημα του κράτους του κεφαλαίου είναι να αναζητά ανά συγκυρία τη χρυσή τομή μεταξύ, από τη μία, της νομιμοποίησης των σχέσεων εκμετάλλευσης και, από την άλλη, της συσσώρευσης κεφαλαίου. Η κρατική διαχείριση της πανδημίας, λοιπόν, στήθηκε από την αρχή με τον πλέον φθηνό (βλ. ζήτημα συσσώρευσης) και επωφελή (βλ. ζήτημα νομιμοποίησης) για το κράτος τρόπο. Ταυτόχρονα κατάφερε να πετύχει το εξής: να αποφευχθεί η διαμόρφωση οποιασδήποτε εναλλακτικής συλλογικής από-τα-κάτω απάντησης στη δεδομένη συνθήκη, με τη μορφή διά ζώσης αγώνων για την ικανοποίηση των κοινωνικών αναγκών, όπως αυτές επανιεραρχήθηκαν με την ανάδυση των νέων αγωνιών του πληθυσμού με την πανδημία. Μια τέτοια πορεία διεκδικήσεων θα πέρναγε αναγκαστικά από την απαίτηση αύξησης των κοινωνικών δαπανών (προσλήψεις και νέες υποδομές στη δημόσια υγεία, σχολεία, πανεπιστήμια, ΜΜΜ)¹, πρόσκαιρη απόσυρση από τους χώρους εργασίας σε περιόδους κλιμάκωσης της πανδημίας (όπως και έγινε σε ορισμένες περιοχές της Ιταλίας το Μάρτη του 2020) ή ακόμα και της μείωσης του χρόνου εργασίας με αύξηση του μισθού (η μόνη δηλαδή κατεύθυνση με την οποία θα μπορούσε να επιτευχθεί αποφυγή συνωστισμού στους χώρους εργασίας και ταυτόχρονη ενδυνάμωση της συλλογικής μας θέσης στους χώρους δουλειάς).

¹ Τέτοιου είδους αιτήματα είχε μάλιστα το πρώτο μαζικό, επιθετικό και απειλητικό κοινωνικό κίνημα της περιόδου της πανδημίας: αυτό των μαθητικών καταλήψεων του Σεπτεμβρίου του 2020. Το κίνημα αυτό μπόρεσε να διαμορφωθεί μόνο εφόσον οι μαθητές ξαναβρέθηκαν από κοντά. Δυστυχώς η παγωμάρα και η τρομοκρατία της «κοινωνικής αποστασιοποίησης» δεν επέτρεψε σε αυτόν τον αγώνα να αγκαλιαστεί και από άλλες κοινωνικές ομάδες (π.χ. στα πανεπιστήμια είχε επιτευχθεί η συμμόρφωση διδασκόμενων και διδασκόντων στην τηλεκπαίδευση). Ο πιο καθοριστικός δε παράγοντας για την καταστολή του ήταν η επιλεκτική επιβολή της τηλεκπαίδευσης στα σχολεία που τελούσαν υπό κατάληψη.

Με λίγα λόγια, πρωταρχικός στόχος ήταν να αποφευχθεί κάθε εκτροπή της διαχείρισης της πανδημίας από την πολιτική των λοκντάουν, της τηλεργασίας και της τηλεεκπαίδευσης. Να εμφανιστεί ως μοναδικός δικαιωματικά ρυθμιστής της διαμόρφωσης των όρων προστασίας της υγείας μας το κράτος-μπαμπάς — έστω με πρόσκαιρες και εντελώς φθηνιάρικες «λύσεις». Φυσικά, επειδή τ' αφεντικά γνωρίζουν καλά ότι η καλύτερη άμυνα είναι η επίθεση, το κράτος δεν κάθισε με σταυρωμένα τα χέρια (μα τι έκπληξη!), αλλά εκμεταλλεύθηκε την νέα «εθνική ενότητα» που κατάφερε να κατασκευάσει και την γενικευμένη συμμόρφωση του πληθυσμού (ειδικά με το πρώτο λοκντάουν) για να επιταχύνει το μεταρρυθμιστικό πρόγραμμα που είχε τεθεί σε τροχιά από την αρχή της περασμένης δεκαετίας. Η απόσυρση της εργατικής τάξης από το δημόσιο χώρο –«εν

τη πίστει» του ορθού λόγου των «ειδικών»– αποτέλεσε το ιδανικό πεδίο νομοθέτησης του νέου κύκλου της καταλήστευσης και πειθάρχησής μας: βλ. ενίσχυση του διευθυντικού δικαιώματος, κατάργηση δώρου, περιορισμός των δυνατοτήτων κήρυξης απεργίας, ενίσχυση θεσμικού πλαισίου για την τηλεργασία, νέες περιφράξεις στα πανεπιστήμια κ.α. Αγωνιστικές απαντήσεις φυσικά έδωσαν ορισμένα τμήματα του πληθυσμού (υγειονομικοί, δάσκαλοι-καθηγητές, μαθητές, φοιτητές, κ.α.) αλλά οι περισσότερες δεν κατάφεραν να αμφισβητήσουν τον πυρήνα της την διαχείριση της πανδημίας. Επίσης αυτές οι συλλογικές αντιστάσεις δεν μπόρεσαν να πλαισιωθούν από ευρύτερα κομμάτια του πληθυσμού. Εξαίρεση αποτελεί η μικρής κλίμακας εξέγερση στη Νέα Σμύρνη που εναντιώθηκε κατά βάση στην κατασταλτική-αυταρχική διάσταση της κρατικής βιοπολιτικής.

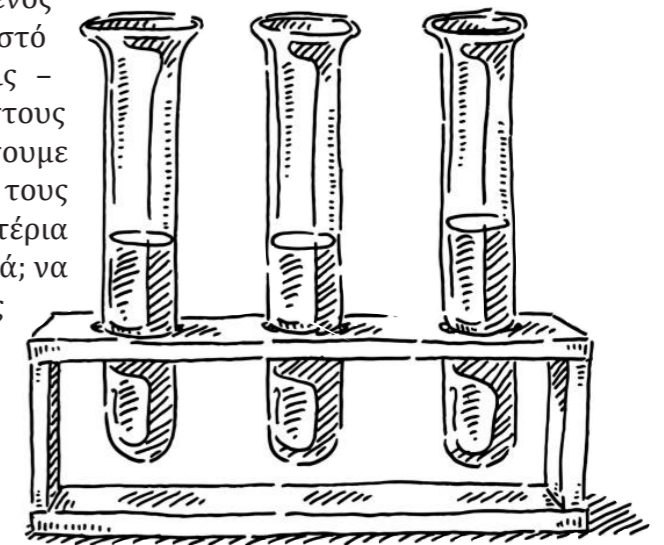
Και κάπως έτσι φτάνουμε στη δεύτερη φάση της πανδημίας, δηλαδή την τρέχουσα περίοδο, που σαν αιχμή του δόρατος της αναδιάρθρωσης, το κράτος επανακαθορίζει τις τακτικές του και επιστρατεύει ως νέα τεχνολογία διακυβέρνησης τα πιστοποιητικά υγειονομικών φρονημάτων. Πλέον, από το τροπάρι της «κοινωνικής αποστασιοποίησης» περνάμε στον διακηρυγμένο στόχο επιβολής του μαζικού-καθολικού εμβολιασμού. Είναι πια κοινό μυστικό ότι, όλως παραδόξως, η σφοδρότητα των μέτρων αποκλεισμού κλιμακώνεται με ρυθμός ανάλογους του βηματισμού διάψευσης των πρώτων επιστημονικών τοποθετήσεων περί της αποτελεσματικότητας των εμβολίων². Όσο κι αν ψάχνει κανείς να βρει λογική ερμηνεία υγειονομικού τύπου σε αυτήν την εξέλιξη, δεν θα βρει. Κι αυτό διότι η πολιτική των πιστοποιητικών στο βάθος της έχει ακριβώς την ίδια λειτουργία με τις πολιτικές των λοκντάουν, όπως τις περιγράψαμε πιο πάνω. Πρόκειται δηλαδή για τη διαχείριση ενός πολύ επιμέρους υγειονομικού ζητήματος μέσω πολιτικών ευρείας κλίμακας που επιβάλλουν ένα σωρό πειθαρχήσεις σε μυριάδες πτυχές της κοινωνικής ζωής. Οι πειθαρχήσεις αυτές καταφέρουν να αποτρέψουν τον εκτροχιασμό της κατάστασης που θα επέφερε η γενίκευση των διεκδικητικών αγώνων στην κατεύθυνση της αύξησης των κοινωνικών δαπανών. Από όταν το «φτιάξτε ΜΕΘ» έγινε «κάντε εμβόλιο να μην γεμίζουν οι ΜΕΘ», κομμάτι του κινήματος πέρασε σε μία πολιτική που άλλαξε απεύθυνση. Η διεκδίκηση έγινε κάλεσμα. Ξαφνικά το κυρίαρχο επίδικο κατέστη το να οργανωθεί ένα αγώνας «πειθούς», ένας μαραθώνιος ενάντια στην «παραπληροφόρηση». Αυτή η παρελκυστικού τύπου δραστηριοποίηση, όχι απλά δεν γέννησε κανέναν αγώνα (τι αγώνα θα μπορούσε να γεννήσει άλλωστε;) αλλά επέτρεψε την αναβαθμισμένη και ανελέητη επίθεση στο ΕΣΥ

2 Αυτό ισχύει ιδίως όσον αφορά το αρχικό επιχείρημα περί συνεισφοράς του εμβολιασμού στο χτίσιμο του λεγόμενου «τείχους ανοσίας» μέσω της αποτροπής των μολύνσεων, στο οποίο στηρίχθηκαν όλοι οι διαχωρισμοί.

(βλ. κομμάτι του κοινωνικού μισθού μας) και γενικότερα στα εργασιακά κεκτημένα. Η μουγκαμάρα απέναντι στις 7.000 αναστολές υγειονομικών εδώ και έξι μήνες –και που τώρα πάνε να γίνουν απολύσεις– είναι το πιο απτό παράδειγμα που μπορεί να σκεφτεί κανείς.

Όλα τα αιτήματα περί ασφάλισης των ερευνητών είναι κενό γράμμα όσο δεν διεκδικείται στην πράξη η άνευ όρων και άμεση επαναπρόσληψη των ανεσταλμένων υγειονομικών, ώστε να υπάρχει πρόσβαση σε ένα αξιοπρεπές σύστημα υγείας. Όσο μπαίνει απομονωμένο ένα αίτημα για νέες προσλήψεις στο ΕΣΥ, δεν γίνεται τίποτα λιγότερο από το να στρώνεται με ροδοπέταλα για την κυβέρνηση το μαζικότερο κύμα κλαδικών απολύσεων στο δημόσιο³.

Δεν μπορούμε να κάνουμε τα στραβά μάτια και να μιλάμε για κατακερματισμό του κλάδου των ερευνητών γενικά και αόριστα σαν να ζούμε δυο χρόνια πριν. Οι εκβιασμοί των (πληρωμένων από την τσέπη μας) ράπιντ τεστ για όσους συναδέλφους παραμένουν ανεμβολίαστοι, η περιθωριοποίηση, οι απειλές για απολύσεις (π.χ. γιατί δεν μπορείς να ταξιδέψεις για ένα συνέδριο ή γιατί χαλάς την εικόνα ενός καλογουλισμένου και «ορθολογικού» επιστημονικού εργαστηρίου ή για τους λόγους που εξήγησε στην αρχή του κειμένου ο αγαπημένος μας υπουργός με τις «αθώες» προτροπές του)· όλα αυτά είναι η νέα αναβαθμισμένη συνθήκη κατακερματισμού του κλάδου της έρευνας. Επίδικο για το σωματείο πρέπει να είναι η προστασία των εργαζομένων από κάθε υγειονομικό εκβιασμό στους χώρους εργασίας. Δεν πρέπει να αφήσουμε ούτε σπιθαμή χώρου στους από πάνω για να πετσοκόψουν κι άλλο τους μισθούς/υποτροφίες μας. Για μία ανεμβολίαστη, το κόστος των ράπιντ τεστ ισοδυναμεί σχεδόν με δύο κατώτατους μισθούς ανά έτος! Δεν μπορούμε να μιλάμε για το μισθό και την ασφάλιση μας αποκρύπτοντας ότι ένα σωρό συναδέλφοι σκάνε τόσα κι άλλα τόσα: σε ράπιντ τεστ για να μπορούν να ψωνίσουν ένα-δυο ρούχα κι ένα ποντίκι για το λάπτοπ, στα pcr των 50 ευρώ για να συνοδέψουν ένα συγγενικό τους πρόσωπο στα υποστελεχωμένα νοσοκομεία (αντίθετα με τους εμβολιασμένους που μπορούν να κάνουν απλώς ράπιντ, ακόμα και δωρεάν στον ΕΟΔΥ). Ένας ανεμβολίαστος εργαζόμενος ή συνταξιούχος άνω των 60 έχει και το γνωστό μηνιαίο χαράτσι των 100€ συν τοις άλλοις – αύριο μεθαύριο το κατώφλι μπορεί να πέσει στους 50 ετών κι ύστερα στα δεκαοχτώ. Να θυμίσουμε μήπως ότι δεν μπορείς να οργανώσεις με τους συναδέλφους σου ούτε μια έξοδο σε μια καφετέρια και να μιλήσεις για τα προβλήματα στη δουλειά; να πας σε ένα θέατρο ή σινεμά; Απλούστατα ως ανεμβολίαστη τ ρ ω σ π ό ρ τ α ! Ως γνωστόν πριν μία βδομάδα, εν μία νυκτί, εντάχθηκαν στο κλαμπ των απιστοποιητών 324 χιλιάδες περισσότερα άτομα στη χώρα: οι συνάδελφοι που θα υφίστανται αυτούς τους εκβιασμούς αυξάνουν και πληθαίνουν από μέρα σε μέρα.

3 Ουσιαστικά πρόκειται για περισσότερες από το μισό των απολύσεων που έγιναν από μια σειρά κλάδων του δημόσιου το 2013 και δημιούργησαν κινητοποιήσεις τεραστίων διαστάσεων (ας θυμηθούμε π.χ. τις απολύσεις των 1.000 διοικητικών υπαλλήλων από τα ελληνικά πανεπιστημιακά ιδρύματα και την απεργία τους 9 με 10 εβδομάδων που στηρίχθηκε από το σύνολο της ακαδημαϊκής κοινότητας). Η ταξική ειρήνη –δυστυχώς– μπόρεσε να επιτευχθεί το 2015 μόνο με την επαναπρόσληψη όσων εξ αυτών δεν είχαν βγει σε πρόωγη σύνταξη.

Η λύση σε αυτήν την κατρακύλα είναι να δούμε την πανδημία ως όπλο για την εργατική τάξη, ως εφαλτήριο επιθετικών διεκδικήσεων. Όχι φοβικά, όχι μέσα από την παρελκυστική πολιτική της επίκρισης της «ανικανότητας της κυβέρνησης» και της κλάψας για το ότι ο κόσμος δεν σκέφτεται «ορθολογικά». Η κυβέρνηση είναι ικανότατη-ικανότατη στο να επιτίθεται μεθοδικά στα συμφέροντα της τάξης μας διαχωρίζοντάς μας σε καλούς, «υπεύθυνους» και «ορθολογιστές» πολίτες, και κακούς «απειθαρχούς», «ανορθολογιστές» προλετάριους. Δεν πρέπει να δεχθούμε αυτούς τους διαχωρισμούς ψάχνοντας τους «ανορθολογιστές» ανάμεσά μας και δείχνοντάς τους με το δάχτυλο, τη στιγμή που το κράτος μας την πέφτει συνολικά. Δεν πρέπει να χάσουμε την επαφή μας με τα άμεσα προβλήματα των εργαζομένων! Ένα απλό παράδειγμα για τον κλάδο μας που γειώνει αυτήν την αντίληψη περί εκμετάλλευσης της συνθήκης προς όφελος των συμφερόντων της τάξης μας, είναι να πούμε: «τώρα περισσότερο από ποτέ, θέλουμε ασφάλιση για όλους τους συναδέλφους· ελεύθερη και δωρεάν πρόσβαση σε νοσοκομεία με όλους τους εργαζόμενους στη θέση τους και περισσότερους» ή ακόμα να δηλώσουμε ότι «πάνω από ένα χρόνο τώρα δεν πληρώνετε για on-site παρακολούθηση συνεδρίων, δώστε αυτά τα λεφτά για τον μισθό μας». Η λογική μίας φοβικής αναδίπλωσης είχε και συνεχίζει να έχει τραγικές συνέπειες. Ήδη η υγειονομική-πανεπιστημιακή αστυνομία μπήκε από την πίσω πόρτα στα ιδρύματα όπου πολλοί από μας εργάζονται.

Το δρόμο για τα σωματεία και τις συλλογικότητες της εργατικής τάξης τον δείχνει η Γουαδελούπη και η Μαρτινίκη. Με αιχμή την άρση των αναστολών των υγειονομικών, τέτοια εγχειρήματα συσπειρώθηκαν και κατάφεραν να πραγματοποιήσουν γενική απεργία διάρκειας δύο εβδομάδων (!) με επιθετικές κινητοποιήσεις μπλοκαρίσματος κεντρικών οδικών αρτηριών, εντάσσοντας ένα σωρό άλλα κεντρικά αιτήματα που αφορούν την ποιότητα ζωής και εργασίας των εργαζομένων. Μια σειρά απεργιών εναντίον στο Green Pass στους χώρους εργασίας πραγματοποιήθηκαν και σε άλλες χώρες, όπως Γαλλία και Ιταλία. Το επίδικό είναι απλό: να μην γίνουμε ουρά του κράτους και των αφεντικών.

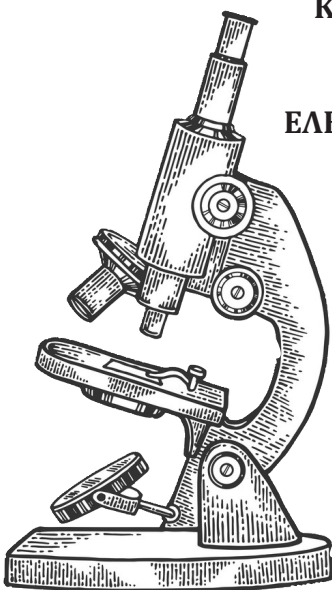
ΟΧΙ ΣΤΟΥΣ ΔΙΑΧΩΡΙΣΜΟΥΣ ΣΤΟΥΣ ΧΩΡΟΥΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ ΚΑΙ ΠΟΥΘΕΝΑ

**ΚΑΝΕΝΑΣ ΑΝΕΜΒΟΛΙΑΣΤΟΣ ΣΥΝΑΔΕΛΦΟΣ ΣΤΟ ΠΕΡΙΘΩΡΙΟ -
ΚΑΜΙΑ ΑΠΟΛΥΣΗ**

**ΕΛΕΥΘΕΡΗ ΚΑΙ ΔΩΡΕΑΝ ΠΑΡΟΧΗ (ΡΑΠΙΝΤ) ΤΕΣΤ - ΚΑΝΕΝΑΣ ΝΑ
ΜΗΝ ΒΑΖΕΙ ΛΕΦΤΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΤΣΕΠΗ ΤΟΥ**

**ΟΧΙ ΣΤΙΣ ΝΕΕΣ ΠΕΡΙΦΡΑΣΕΙΣ ΤΩΝ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΩΝ
ΧΩΡΩΝ**

**ΚΑΝΕΝΑΣ ΥΓΕΙΟΝΟΜΙΚΟΣ ΣΤΟ ΔΡΟΜΟ - ΣΥΣΤΗΜΑ ΥΓΕΙΑΣ
ΣΤΟ ΥΨΟΣ ΤΩΝ ΑΝΑΓΚΩΝ ΜΑΣ**

συνάδελφοι ενάντια στα πιστοποιητικά υγειονομικών φρονημάτων
και στους εκβιασμούς της εργασίας στην έρευνα